

maal, men jeg vil dog sige til den højtærede Trafikminister, at jeg tror, han skulde se at faa Planerne overvejet en Gang til, før han begynder paa Udførelsen. Jeg tager vistnok ikke fejl, naar jeg siger, at den første Bevilling, som den højtærede Trafikminister vil forlange, og som dette Ting giver sin Billigelse, vil drage uanede Millionbevillinger efter sig. Det er i alt Fald min Overbevisning, at der er ingen, der i dette Øjeblik ved, hvor man ender, naar man begynder at bygge ude i den værdifulde Grund, som Staten dels har faaet, dels har erhvervet af Byen. Det er en Kendsgerning, at da man ved Boringen naaede 28 Fod ned, traf man det klare Vand. Hvor megen Jord det kan blive nødvendigt at læsse ud paa disse Strækninger, tror jeg ikke, nogen Ingeniør i Øjeblikket kan vide. Jeg vil bede om, at disse Forhold maa blive overvejet en Gang til, for at det kan blive undersøgt, om der ikke er andre Løsninger end den, Statsbaneadministrationen i Øjeblikket har Forkærlighed for. Jeg ved jo, at et æret Medlem her i Tinget, som ellers plejer at have Forstand paa den Slags Sager, har tænkt sig en anden Løsning. Og jeg tror, at disse Spørgsmaal er store nok til, at de kan komme med ind under den samlede Overvejelse, som den højtærede Trafikminister har bebudet angaaende forskellige andre store Foretagender.

Jeg vil dernæst gerne gøre endnu et Par Bemærkninger til den højtærede Kultusminister angaaende de Skolesager, jeg omtalte, hvad der mærkværdig nok ogsaa gav Anledning til — jeg ved ikke, hvad jeg skal kalde det — en lille Venlighed imod mig, skønt jeg fremhævede, at jeg fandt dem smaa og ringe. Jeg kan jo kun føle mig smigret over, at det er Genstand for stor Opmærksomhed, selv naar jeg fremkommer med saadanne smaa Ønsker som en Tilladelse for Skolekommissionerne — enten det nu skal ske administrativt eller maaske ved en lille Ændring i Loven — til, naar Forældrene ønskede det, og Forholdene i øvrigt talte derfor, at lade en lignende Udskrivning finde Sted ved Novembertide som nu ved Majdagstide. Jeg kan føje til, at de skiftende Skolekommissioner i den By, hvor jeg kender Forholdene, saa vidt mig bekendt, har anvendt den Praksis, at de kun, naar Barnet fyldte 14 Aar forholdsvis tidligt i det nye Skolehalvaar, og Forholdene i øvrigt talte derfor, hargivet en saadan Tilladelse. Jeg troede egentlig, jeg talte for, at man undertiden skulde kunne

række en Familie, som trængte til at faa en saadan Tilladelse, en hjælpende Haand, og jeg havde mindst af alt ventet, at man fra den Side, hvorfra mine Udtalelser blev angrebet, skulde have opfattet dem som et stærkt Angreb paa Skolens store og vel-signelsesrige Virksomhed. Det, som var Kærnepunktet i Angrebet paa mig — jeg kan nemlig ikke tro, at man vilde puste denne lille Sag op til noget stort, thi hvad der er bestemt til en Skilling, bliver aldrig en Daler —, var selvfølgelig, at man vilde have visse Forhold vedrørende Konfirmationsundervisningen forandret, et Spørgsmaal, som jeg slet ikke har talt om. Den højtærede Kultusminister gav jo det Raad, at man skulde tage den kongelige Anordning af 1. Februar 1909 i Haand og ordne Skoleforholdene derefter. Den Anordning har man i Aarhus drøftet i de paagældende interesserede Kredse, som omtales i Anordningen, og man er ogsaa naaet til en Ordning; dog skal jeg indrømme — og det er vel sagtens det, som trykker —, at der blev stillet det Krav fra visse Skolers Side, at Præsterne i Aarhus skulde henlægge Konfirmandundervisningen til en Tid paa Eftermiddagen udenfor Skoletiden. Det satte jeg mig imod. Jeg sætter megen Pris paa Skolens Arbejde, men jeg tror egentlig ikke, man behøver at rose det Arbejde saa meget, det synes jeg, Lærerne besørger godt nok selv. Derimod synes jeg ikke om, at man nedsætter andres Arbejde, og det er egentlig det, som ligger bagved, for man kunde endelig ogsaa se saaledes paa Konfirmandundervisningen — og det haaber jeg, den højtærede Minister gør —, at den paa et vist Omraade danner en naturlig Afslutning paa Skolens Arbejde. Jeg for mit Vedkommende nægter ikke, at jeg nærer den Opfattelse. Det kan være, man kan blive nødt til at regne sit eget Arbejde for anden Klasses Arbejde, Arbejde, som staar under Skolens, men saaledes har jeg ikke Lyst til selv at vurdere det, det vil jeg overlade til andre; skal jeg have den sorte Kokarde, foretrækker jeg, at andre sætter den paa mig fremfor frivillig at tage den. Jeg vil være med til at være saa hensynsfuld overfor Skolen, som det overhovedet er muligt, men vi ved alle, at i Byerne er det af mange Grunde vanskeligt at samle Konfirmanderne om Eftermiddagen, og naar Arbejdet skal gøres paa den Tid, efter at Børnene har haft en hel Del Skolegerning, forringer det selvfølgelig Udbyttet. Der ligger noget af et Principspørgsmaal heri. Det er en Gang blevet